

NEDELJSKA PREDSTAVA BROOM (POTAJOČI)

ODRI: 1 PIAZZA SANT'ANTONIO, 2 DUOMO, 3 VIA DELLE MONACHE, 4 VIA RASTELLO IN PIAZZA VITTORIA

1. postaja: Trg svetega Antona pred vhodom v palačo Lantieri (za javnost so na voljo stopnice);
2. faza: dvorišče Sant'Ilario ob katedrali v bližini policijskega sedeža (na voljo so klopi za javnost);
3. etapa: Via delle Monache;
4. in zadnja etapa se konča na ulici Via Rastello pri vhodu na trg Piazza Vittoria v bližini prefekture.

ZAČETEK PREDSTAVE

1. TRG SV. ANTONA

NA »ODRU« SAMO PETRA IN IGOR, KI NAREDIRA NEKAJ KORAKOV Z METLO NA RAMI IN JO NATO POSTAVITA ZRAVEN STOJALA ZA PISMA.

ZAČNI

PETRA (PETRA (SE OZIRA NAOKOLI, RADOZNA IN LEPA): Moj bog, Igor. Naš trg sv. Antona. Danes je tako lep kot nekoč. Tukaj se zdi vse nespremenjeno. Namesto tega skoraj nisem prepoznala trga Casa Rossa. Nespremenjena je ostala le stara bolnišnična stavba, ki pa je zdaj policijska baraka.

IGOR (POMIRLJIVO ZA PETRO): Kaj moreš storiti, Petra? 75 let je minilo od tiste nedelje, 13. avgusta 1950. Naše nedelje. Seveda se je vse spremenilo. Čeprav je okolje ostalo enako: samostan Castagnavizza je prav takšen, kot sem se ga spominjal.

PETRA: Kot otrok sem se bala iti v kripto sarkofagov, v katerih so bili posmrtni ostanki francoskega kralja Karla X. in njegove družine.

IGOR: In se spomniš procesije, ki je šla po Via Cappella do cerkve? Kako boleče je bilo, da so te noge počasi hodile po tisti tlakovani poti.

PETRA: Všeč mi je bila vila arhitekta Lasciaca z minaretom, ki se dviga iz gozda Rafut .

IGOR (NEŽEN S PETRO): Všeč si mi bila in všeč si mi, ljubezen moja (GLASBENI ODREZEK). Koliko vode je preteklo pod mostom.

PETRA (SE NASMEHNE): O katerih mostovih govoriš? O tistih čez Sočo ali o tistih čez Sočo ...? Igor, pri tvojih letih me vedno znova osvajaš. Pravzaprav se še nisva niti srečala.

IGOR (OBČINSTVU): Res je, kako neprevidni so. Ampak s starostjo lepe manire gredo v ozadje.

PETRA: Sem Petra, nekoliko starejša deklica iz Gorice. Rodila sem se v Kromberku-Moncoroni in živela z mamo, očetom in bratom Juretom v hiši blizu gradu Coronini . Kot otrok sem poleti rada hodila v hrastov gozd nabirat ciklame.

IGOR: Oh, ciklama: naša najljubša roža. Kajne, draga?

PETRA: Kaj je danes narobe s tabo, Igor? Zgledaš kot zaljubljen fant. Kot tvoji učenci nekoč. Daj no, bodi priden fant in mi povej, kdo si.

IGOR: Moje ime je Gregorio in prihajam iz majhne vasi v Moliseju, ob vznožju Majelle, čudovite gore. Bil sem eden od mladih učiteljev, ki jih je režim poslal v goriško pokrajino, ki se je od leta 1941 do 1943 raztezala do zgornje doline Soče in skoraj do Ljubljane.

PETRA: Cilj je bil izbrisati slovenščino iz šol. Igorja so dodelili za učitelja v osnovni šoli v Savogni d'Isonzo. A hitro se je naučil, da je v vasi bolje reči Sovodnje kot Savogna in da se v teh krajih reka Isonzo imenuje tudi Soča, njen glavni pritok pa Vipava.

IGOR: Ja, dobro se spomniš, Petra. V razredu nisem razumel niti besede, ki so jo otroci govorili. Vsak dan, ko so vstopili v učilnico, so se prekrizali pred križem in molili molitev v slovenščini. Postopoma so me tisti bolj drzni začeli klicati učitelj Igor. Razvil sem okus za dvojezičnost; teh nekaj besed, ki sem se jih naučil, mi je omogočilo, da sem se seznanil z razredom. Spomnim se smeha učencev, ko sem popačil nekaj slovenskih besed. Ampak Igor sem se klicala predvsem zato, ker si me tako klicala. (ZALJUBLJENO JO POGLEDA.)

PETRA (ODGOVORI): Učenci so bili navdušeni nad mojim Igorjem. Doma so hvalili njegove lastnosti. Starši pa so jih utišali. Rekli so, da ga je poslal fašizem, da iztrebi Slovence. Presenečeni in prestrašeni so otroci utihnili. Niso si mogli predstavljati, da bi kakšen drug učitelj pljunil v usta učencem, ki si drznejo govoriti slovensko, in s tem med domačim prebivalstvom sejal protiitalijansko sovraštvo.

GLASBENA PREKINITEV

WALTER IN SONIA VSTOPITA NA PRIZOR IZZA OBČINSTVA, TUDI Z METLO NA RAMENI IN NATO OB STOJALU ZA PISMA.

SONIJA: Petra je bila moja najboljša prijateljica. Hodila sem z njo nabirat ciklame blizu njene hiše. Ampak če povem po pravici, mi je bil njen brat Jure bolj všeč kot ciklame. Imel je pridih mule, čeden, močan, mišičast ... kot Riacejeve bronzne. (WALTERJU): Walter, si že kdaj videl Riacejeve bronzne?

WALTER: (*posnema pozo močnega moža*) Tukaj sem, Sonja. Iz mesa in krvi. Ne bronast. Bi si ga rada nadela?

SONIJA: Zate, Walter, se zdi, kot da čas ni nikoli minil. Sempio in cotòler, ti si bila včeraj, Sempio in cotòler, ti si to, kar jaz ostajam. Raje nadaljuj, kot da te ni več. Spoznal sem Petro in Igorja. Po tisti nedelji, 13. avgusta 1950, je nisem nikoli več videl. In ali te je tvoj prijatelj Igor po tem sploh kdaj srečal?

WALTER: Kaj pa, Igor ? Ime mu je Gregorio . Samo zaradi ljubezni do Slovence in sinov Savojske ... celo se bo spremenilo ime : Igor namesto Gregorio. V Petri so ga skuhal, stopili, incandì, skratka tapedìn .

SONIJA: (resignirano) So stvari, ki jih Walter ne mara. razumeti .

WALTER: (*posmehljivo*) In Riacejeve bronaste skulpture, kajne? Saria Raje bi si na tiste kipe oblekel hlačke . Mimogrede, Sonja: kaj se je zgodilo s tvojim odnosom z Juretom?

SONJA: Kaj je to ? greš v zapor ?

WALTER: Da, dobil je dosmrtno ječo: krajo ciklamenov in poškodovanje bronastih skulptur iz Riaceja.

SONIJA: Ampak mi ne poveš ?

WALTER: Oh ne, hlačke je nataknil na bronaste okraske, narejene s ciklamani, ki jih je ukradel iz Kromberka .

SONIJA: Vedno se ima lepo . Bodi resen in tako naprej . je tisto nedeljo, 13. avgusta 1950, srečal Petro in Igorja.

je bila takrat meja med Italijo in Jugoslavijo močno varovana , podnevi in ponoči. Na eni strani so bili delavci v žitnici , na drugi pa italijanski vojaki.

SONIJA: Železna zavesa je bila včeraj.

WALTER: Ne, bron. Kot dva norca iz Riaceja ... Lahko nadaljujem?

SONIJA: Ja, ja, že vidim, o kakšnem lepem romanu mi pripoveduješ (POMEŽIK). In kdaj bova midve napisali roman?

WALTER: Najraje imam fotoromane, Grand Hotel in Bolero, ki jih je brala moja mama. In tudi jaz de scondon ... (resno in umirjeno) Skratka, zgodba, ki si jo želiš ... Saver se začne v nedeljo, 6. avgusta 1950. To je bil datum, določen za srečanje na trgu Transalpina. (*Postane resen, poudarek na branju v italijanščini.*) Italijanske in jugoslovanske oblasti so se tako odločile. Udeleženci naj bi ostali na varni razdalji na obeh straneh meje. Mejo so stražili graniciari ,

jugoslovanski vojaki, ki so varovali mejo. Niso oklevali streljati, da bi preprečili morebitne vdore.

SONIJA: Walter, šokira me, ko govoriš v italijanščini . Ampak kar daj, zgodba mi je všeč.

WALTER: Mnogi Goričani niso mogli verjeti, da se lahko varno približajo friškim konjem v središču Transalpskega trga. Bila je neprehodna meja ne le med dvema državama, Italijo in Jugoslavijo, temveč med dvema svetovoma: ta meja je bila železna zavesa.

SONIJA: Orpo Res je , železna zavesa, (IZMENJAJO ŠTIRI GLASOVI): bim bum, stoj , nehaj, nehaj ali bom streljal. (SONJA NADALJEVA): Kakšna zverina je bilo živeti s tem rob na hrbtu ... In potem Igor Si tisto nedeljo spet videl Petro?

WALTER: Nikakor, nič. Počutil se je slabo, kot pretepen pes . Ampak me je opozoril. Ghe Rekel sem : poišči si drugo dekle. Kaj hočeš , saj se nisva videla že tri leta, od septembra 1947, ko je bila ... kala ta meja in Petra je ostala v Kromberku v Jugoslaviji. In nasvidenje, ljubezen moja.

GLASBENA PREKINITEV

IGOR: Tudi jaz sem slišal za dogodek. Takrat se je samo o tem govorilo. Moji učenci so bili navdušeni nad možnostjo srečanja, čeprav na daljavo, s sorodniki in prijatelji na drugi strani meje.

WALTER: Spomnim se tiste nedelje. Rad sem te dražil . Rekel sem ti : Nima smisla iskati, ne bo prišla. Pozabila te je. Bolje je tako, prijatelj. Ženskam ne moreš zaupati. In Slovanom tudi ...

IGOR: Walter, takšen bedak si bil. (SONIA PONAMIČNO PONAŽUJE KONCEPT, DA JE WALTER OSTAEL ISTI). Sem ti rekel: kaj veš o njej, o Slovanih, o ljubezni? Pusti me pri miru.

WALTER: Zdelo se mi je, da si naiven bedak. Potreboval si le robček , da si si obrisal solzo.

IGOR: Walterju sem zagrozil, da ga bom, če ne bo nehal, vrgel čez bodečo žico v odprtine žitnic .

PETRA: Medtem sem v množici na drugi strani ograje iskala svojega Igorja. Videla pa sem le njega, Walterja (GLEDA JEZNO), edinega Goričana, ki ga nisem hotela srečati. In kdo ve, če se me je Igor še spomnil ...

SONIJA: Če ni preveč težav, sem prosila Walterja, naj mi pove, kako je šlo. Vem .

WALTER: In kaj naj vam rečem, zdaj pa zapuščam računovodske izkaze.

IGOR: Ravno kar sem kupil kolo, čisto novo Wander, pravo mojstrovino. Stalo me je celo premoženje, ampak se je splačalo. Rekli so mi, da je v Moncoroni-Kromberku čudovit grad Coronini ...

SONIJA: Točno tam, kjer je živela Petra ...

WALTER: (*sarkastično*) Ojoj, Sonia, si že kdaj pomislila, da bi šla na Rischiatutto? Genialka si.

IGOR: Nekega poletnega dne, ko sem ves vroč prispel do gradu, sem se ustavil, da bi pil iz vodnjaka. Pogledal sem gor in jo zagledal. Bila je zaposlena z nabiranjem ciklam. Ne vem, od kod mi je pogum, ampak nenadoma sem jo vprašal ... (ZDAJ SE ON IN PETRA SPREJEMATA): Živjo, lahko dobim ciklamen?

PETRA: Če jih že nabereš, so ti ciklameni za mojo mamo.

GLAS IZ ZADNJEGA ROKA: (*igra od zadaj*) Petra s kom se pogovarjaš ? S kom govoriš?

PETRA: Nič, brez nikogar, zdaj prihajam, Jure.

IGOR: Petra, ime ti je Petra, kako lepo ime ... kam bežiš?

PETRA: Od brata, in če ne bo nehala, mislim, da bo kmalu ona tista, ki bo pobegnila. Jure ... Prihajam!

SONIJA: (SANJAVO) Jure, Jure, bron iz Kromberka ...

IGOR: Od tistega dne naprej sva se začela videvati skoraj vsako nedeljo.

PETRA: Kako srečna sem bila z Igorjem in kako zabavno sva se imela. Nekega dne, potem ko se je predstavil mojim staršem in ga je Yure temeljito preveril, je Igor dobil dovoljenje, da me odpelje v Rdečo hišo.

IGOR: Prisilil sem jo, da je sedla na streme kolesa, in med vožnjo sem tisočkrat zadušil željo, da bi se ustavil, jo objel in jo izčrpal s poljubi.

PETRA: Spila sva pivo in potem se spomnim njegovega objema, močnega in nenadnega.

IGOR: Bil je dolg, strasten poljub, toda na neki točki sva zaslišala glas ...

GLAS IZZA: (*igra od zadaj*) Bog daj daghi in madonna ghe lassi.

SONJA: In kdo ga je dal? govori ?

WALTER: Dedek Riacejevih bronastih skulptur ... Ah, ah: zagotovo bo Triestin . Šel sem v Collio, da bi spil nekaj kozarcev tistega dobrega vina. Ampak kaj te briga , kdo je bil to ... Poslušaj in molči.

PETRA: Po pravici povedano, nismo videli nikogar v bližini. Glas je prihajal iz gostilne Rdeča hiša.

IGOR: Čuden glas, zvenel je kot papigino čebljanje ...

PETRA: Po tistem nepričakovanem dogodku sem pogledala Igorja v oči in se prepustila: Teljubin , Igor.

IGOR: Kaj si rekla, Petra?

GLASBENA PREKINITEV

PETRA: Rada te imam, Igor (**GLASBENA INTERAKCIJA**) . Ampak veš, da tvoj nos spominja na profil gore Sabotino.

IGOR: O ne, draga Petra, moj nos je kot Majella.

PETRA: In kaj je Majella?

IGOR: To je čudovit kraj, blizu mojega rojstnega kraja. Nekega dne te bom peljal tja, da boš lahko videl naše zelene gore. Majella je najlepša od vseh.

PETRA: Toda sekira vojne, tragičnega povojnega obdobja in meje je padla na najino nežno ljubezen.

GLASBENA PREKINITEV

ALESSIO: V nedeljo, 14. septembra 1947, so ameriški vojaki začeli postavljati kolce nove meje. Meja je bila določena s Pariško pogodbo, podpisano februarja prejšnjega leta. Sedemdeset odstotkov pokrajinskega ozemlja, tri petine velikosti Gorice, je ostalo pod Jugoslavijo. Najpomembneje pa je, da je Petra ostala pod Jugoslavijo.

GLASBA Z GIBANJEM IGORJA IN PETRINE ZA POUDAREK FINALA

KONEC TRGA SV. ANTONA

2 KATEDRALA

KRATICA

GLASBA

RAFFAELLA: Po koncu druge svetovne vojne je bil tudi maestro Igor, tako kot vsi državni uslužbenci, podvržen sodbi fašistične komisije za očiščevanje, organa, ustanovljenega za kaznovanje tistih, ki so zagrešili nasilje nad prebivalstvom.

ALESSIO: Vendar ni bil kaznovan. Priče so pričale v njegovo korist. Še posebej njegovi nekdanji učenci so ga branili z vsemi močmi.

RAFFAELLA: V nedeljo, 13. avgusta 1950, je Gorico napadlo na tisoče ljudi. Prišli so ne le iz novo ustanovljene Nove Gorice, temveč tudi iz Aidussine, Gargàra , Vipacca, Loque , Oppacchiaselle , Vittorie della Bainsizza, Moncorone in Castagnevizza . Na stotine jih je prišlo celo iz Ljubljane, Reke in Pulja. Med njimi je bilo veliko iz Monfalcona, ki so bili nekaj let prej vključeni v tako imenovani protieksodus.

ALESSIO: Tisto nedeljo se je blizu neprehodne meje med Gorico in novo ustanovljeno Novo Gorico zgodil izjemen dogodek. Na tisoče prebivalcev Gorice, ki so po 17. septembru 1947 ostali v Jugoslaviji, je prečkalo mejo, da bi se vrnili v objem prijateljev, sorodnikov in deklet, ne glede na puške jugoslovanskih vojakov, graničarjev, oklepnih stražarjev meje med demokratičnim Zahodom in Titovo republiko, postojanko Vzhodne Evrope.

RAFFAELLA: Bil je dan neskončnega praznovanja, zaznamovan z obiljem in nakupi. Trgovine so bile prazne, ker onkraj meje, v Novi Gorici, ki je bila še v gradnji, in v okoliških vaseh, ni bilo kaj dosti ali nič za kupiti. Niti preproste sirkove metle, najpogosteje kupljenega predmeta, ki je postal simbol tistega nepozabnega dne v Gorici.

ALESSIO: Še danes ni jasno, ali je mirna invazija presenetila oblasti obeh držav in tiste, ki varujejo mejo, ali pa je bil dogodek načrtovan, da bi omogočil sprostitev mejnega nadzora. Gotovo pa je, da je šlo za ljudsko in mirno praznovanje.

RAFFAELLA: Lahko bi rekli, da je bila Broom Sunday nekakšen predogled tega, kaj bo pomenila Evropska unija: prosto gibanje ljudi in blaga.

GLASBENA PREKINITEV

WALTER: Hitro, Gregorio, hitro, gremo v Rdečo hišo. Ali veš, kaj se dogaja?

IGOR: To bo ena tvojih običajnih neumnih potegavščin. Kaj za vruga se dogaja v Rdeči hiši? Mi želiš pokazati eno od svojih novih ljubezni?

WALTER: Ne, to ni šala. Na tisoče ljudi vstopa v Gorico čez mejo. Prečkal sem mejo. Iz Transalpine, iz Via San Gabriele, iz Casa Rossa se v mesto vali cela reka ljudi.

IGOR: Ampak potem bi lahko bila tudi ona tam ...

WALTER: Zato ti pravim, da se premakneš. Daj no, teci in pusti kolo nekje.

IGOR: Ne, kolesa ne pustim doma. Vzamem ga s seboj.

WALTER: Ne izgublaj časa, skrij jo v semeniškem gozdu, vrnila se bo k tebi . Kdo jo hoče vzeti? Z vsemi temi duhovniki ... Previdnost bo poskrbela zanjo ...

RAFFAELLA: Medtem je tudi Petra, zadihana, prečkala mejo in prispela v Gorico.

PETRA: Moj bog, daj, da ga spet vidim, naj bo tokrat tam. Tudi če imam razmršene lase, ni pomembno. Še posebej v tej vročini. Jezus, prosim, daj, da spet najdem svojega Igorja.

WALTER: Poglejte, koliko ljudi prihaja z meje in se odpravlja proti središču .

IGOR: Mnogi iz Casa Rossa gredo po Via Giustiniani, prečkajo predor Bombi in pridejo na trg.

WALTER: Drugi se vzpnejo na hrib Castel in se spustijo z vrtov nadškofovske palače. V ulici Alviano ne veste, če premakniti se od ljudi, ki so ... (*presenečeno*) Oh, ampak tamle, blizu gostilne Rdeča hiša, sta moja strica Joško in Putiza .

SONIJA: Kako se je klicala tvoja teta? Putiza ?

WALTER: Ne, včeraj ta vzdevek . La Putiza x je poln sestavin , ampak moja teta je bila včeraj Je kot kozica .

SONJA: Zakaj je potem nisi poklical ? bogomolka kozica ?

WALTER: Zakaj se nismo rešili , kot da bi govorili o canocii za zacaj ... Ostroporco ... zdaj ko pomislim na to, bi lahko poimenuj jo Sonja ...

SONJA: Zbolel bo .

IGOR (ZMAJE Z GLAVO): Kljub drami in čustvom dneva, ki se bo zapisal v zgodovino, sta imela Joško in Putiza druge stvari za razmišljati.

GLASBENA PREKINITEV

PUTIZA: Josko , za trenutek grem v bolnišnico Casa Rossa , da obiščem svojo sestrično Iole, kdo ve, če je še živa. Greš z mano ?

JOSKO: Ne, drugič, pozdravi jo . Tukaj v gostilni Casa Rossa bi raje spil belo vino. Že leta nisem spil kozarca spodobnega vina ... picia bela, četrtno belega vina, prosim.

NEDOBRODOŠLICA: Najprej plačaj, potem piješ. V tej množici bo zagotovo kdo poskušal igrati portugalsko .

JOSKO: Vzemi svoj bori sem ... (z *mimiko srkne*) Kako dobro!

GLAS V OZADJU: Te gà plačaj , imaš ga plačaj , imaš ga plačaj ...

JOSKO: (*gostilničarju*) Če pa že plačaj, boš pač plačal.

GOSPODINJA: In kdo vam je kaj povedal? Sem pijana ?

GLAS V OZADJU: Te gà plačaj , plačal si ...

JOSKO: Ah, te son ti sempio de papagal .

INNIKE: Ne užali Piera! On je maskota gostilne. Kmalu se bo naučil tudi slovensko .

GLASBENA PREKINITEV

WALTER: Spominjam se de Piera. Trdo je umrl od mraza, da bi si privoščil požirek svežega zraka. Dal sem ga v pečico, da se je ogrel .

SONIJA: Ampak tvoja teta Putiza ga Bo našel svojo sestrično Iole v bolnišnici ?

WALTER: Tvoje sestrične Iole ni bilo tam. Nihče se je ni spomnil.

Tam bo za starko leta 1947. Predstavlja si ...

WALTER: Dal sem Moral sem ga poiskati v Venzoneju.

SONIJA: V Venzoneju? Kaj je bilo zavetišče v Venzoneju?

WALTER: Ne, to so mumije. In ena od njih je tudi ti podobna ...

SONIJA: Ampak kar izvolite, oprostite. Tudi v takih časih ste monada. Bolje je govoriti s papagalom v gostilni Casa Rossa kot s seboj.

GLASBENA PREKINITEV

PETRA: Joško , Putiza , papiga Piero, mumije iz Venzone. Kaj imajo opraviti z našo ljubezensko zgodbo, Igor?

IGOR: Tudi jaz sem se to vprašal in našel sem odgovor.

PETRA: In kaj je to?

IGOR: Včasih, če želimo, da zgodba, četudi dramatična, ne bo pozabljena, jo je treba povedati z lahkotnostjo in kančkom ironije.

PETRA: Bravo, moj učitelj Igor. Tako prijazen si, da bi ju brez pomisleka pustil mimo, če bi imel Walterja in Sonjo med svojimi učenci.

IGOR: Mislim, da ... oh, spet se vračajo s svojimi malimi skeči ...

GLASBENA PREKINITEV

SONIJA: Poslušam Walterja , če sem dobro razumela Igorja, in Petro, če je ona dobro razumela. srečali ravno tisto nedeljo metel? Ampak kako to, da po se bo končalo?

WALTER: Zdaj ti bom povedal o Putizi , ali oprost, Canocii , ali ne ... Soniji.

SONIJA: Res sem si želela natepati to rit : eno z Riacejevo bronasto medaljo in drugo z Jurejem.

GLASBENA PREKINITEV

ALESSIO: Igor je Petro zagledal ravno v večer v nedeljo, 13. avgusta 1950. Opazil je dekle v množici s sirkovo metlo čez ramo. Njen žalosten obraz in dve veliki črni očesi, ki sta strmeli naokoli, kot da bi nekoga iskali.

RAFFAELLA: Petra je bila z roko v roki s svojim bratom Juretom, mogotcem iz Kromberka . Prebijal se je skozi množico in vlekel sestro proti mejnemu prehodu Casa Rossa, da bi ponovno vstopil v

Jugoslavijo. Petra je stegnila vrat in poskušala v morju ljudi razbrati tisto, kar je upala videti, in vse se je zgodilo v trenutku ...

PETRA: Kljub zmedi se mi je nenadoma zdelo, da slišim znan glas ...

IGOR: Petraaa , Petraaa , tukaj sem, pridi.

PETRA: Ja, to je bil glas mojega Igorja. Klical me je, ampak ga nisem mogla videti. Prosila sem Jureta, naj mi za trenutek dovoli, da grem nazaj po ulici Alviano. Slutila sem, da je Igor nekje tam.

IGOR: Videl sem jo, kako hodi proti meni, se prebija skozi množico, ki se je premikala v nasprotno smer. Stegnil sem roko in jo zgrabil. Tukaj sem, ljubezen moja. Srečanje s teboj se zdi kot čudež z Madone iz Monte Santo.

PETRA: Igor, Igor, hvala Jezusu Kristusu. Moj Igor.

GLASBENA PREKINITEV

IGOR: Objel sem Petro in rekel: "Nikoli te več ne bom zapustil. Daj no, pobegneva, preden bo prepozno."

PETRA: Si nor? Če naju ujamejo, naju bodo dali v zapor. In kako naj potem odidem ... starše in brata Jureta ... Igor, počasi, počasi, ne vleci me ... Moram domov, v Kromberk . Dogovore je treba spoštovati.

IGOR: Ni časa za izgubljanje, Petra. Pojdi od tod, takoj. So tisti, ki nam vladajo, spoštovali našo ljubezen?

PETRA: In kam me pelješ?

IGOR: Pri meni doma, pod Majello. Kako dolgo sem si želel tega trenutka. In zdaj, Petra, nikoli te ne bom zapustil. Hitro, prečkamo Piazza Sant'Antonio. Če se bodo mimo pripeljali kakšni vojaški džipi, se bomo skrili za stebri križnega hodnika.

PETRA: Kaj pa če izvedo, Igor? Nočem si niti predstavljati, kaj bi se lahko zgodilo ...

IGOR: Sveti Anton Padovanski nas varuje; tukaj je bil doma. Zdaj pa teči, teči čim hitreje in ne govori, verjemi mi.

Rabatta smo . Spomnim se, da sem hodila v osnovno šolo v bližini. Šola Pitteri je tam.

IGOR: Petra, zdaj ni čas za obujanje spominov. Daj no, greva v katedralo.

PETRA: Moliti? Nisem se spovedala. In zaradi greha, ki ga zagrešimo, nam noben duhovnik ne bo dal odveze.

IGOR: Ni treba moliti ali se skrivati. Čez nekaj minut bo prišel mimo zakristan in zaprl glavni vhod. Vstopiti moramo malo prej, da nas ne vidi. Notri bomo preživeli noč. Toliko si bova imela povedati in toliko dolgo pričakovanih poljubov.

PETRA: O čem govoriš, Igor? O poljubljanju v cerkvi? Ali hočeš, da gremo v pekel?

IGOR: Petra je svet, kjer ljubezen ločuje meja.

GLASBENA PREKINITEV

PETRA: Tista noč v katedrali je bila začetek najine pustolovščine. Spomnim se, da sem mu rekla: "Tukaj v katedrali je mrzlo." In tudi malo me je strah: si vedel, da so tam okostnjaki? In tako temno je. Mislila sem, da zakristan ponoči ne prižiga sveč.

IGOR: Poskušal sem te pomiriti s šalo: varčevati morava, temni časi so ... Pridi v moj objem in te bom ogrel. Od tod morava oditi ob zori. Imam popoln načrt, ampak morava biti previdna. Zdaj pa greva spat, Petra.

GLASBENA PREKINITEV

WALTER: Krščanski župnik Videla je mladeniča, ki sta vstopila v cerkev, vendar je se je pretvarjal, da nič .

SONIJA: In se ni pretvarjal, da ničesar ni storil , niti 7. junija 1947, ko je bil izginil slika Madone de Monte Santo, ki jo hranijo v katedrali.

WALTER: Še isti dan, s procesijo pod vodstvom škofa Margottija je bila načrtovana vrnitev Madone bratom iz Monte Santa, ki so ostali v Jugoslaviji .

SONIJA: Nekje prejšnjo noč vstopil je v katedralo, da bi ukradel sliko . Slekkel se je in se znašel v mednarodni tožbi .

WALTER: Grem najdeno slika leta kasneje v Vatikanu. Kraja je bila prijavljena samoobtožuje Lodovica Miscouja, velikega lika, in nekega Negrinija.

SONIJA: Krožile so govorice, da je nekdo zunaj katedrale, ki ustvarja glasbo. drog ... Kdo ve, kdo je bil ...

WALTER (*pojasni, da je bil on stražar*)

SONIJA: Mi ne praviš ? Lahko bi naredil pravi drog, Walter. Železen, ne bronast.

GLASBENI ODMOR

KONEC KATEDRALE

3 PREKO MONACHE/RASELLO

KRATICA

GLASBA

IGOR: Ob zori, ko je katedrala sprejela prve vernike, smo izginili v park mestne hiše in nato na dvorišče osnovne šole na ulici Via dei Cappuccini. Potrkali smo na vrata menihov in brez vprašanja so nam ponudili skodelico kave in kos kruha. Morali smo v Monfalcone, da smo ujeli vlak. V Gorici bi bilo preveč tvegano.

PETRA: Nepričakovan prevoz smo našli v vozilu, ki ga nihče ne bi niti sanjal, da bi ga upravljal: mrliški voz. Prazen. Voznik je spoznal, s kom ima opravka. Dve mladi na begu proti ljubezni. On, vajen prevoza tistih, ki so za vedno končali svoj beg, je postal naš sosterilec. Toda namesto da bi se odpravil po cesti Mainizza proti Gradisci, je voznik zavil na državno cesto Isonzo, ki ji domačini pravimo cesta Vallone.

IGOR: V mrliškem vozu sem čutil Petrino nelagodje. Mislil sem, da izvira iz sedenja na ploščadi, kjer so običajno postavljali krste.

PETRA: Nekaj metrov od Vallone je potekala meja. Vasi ob poti so bile večinoma naseljene s Slovenci. Ljudje moje krvi. Toda v tistem trenutku sem bila ženska, ki je bežala zaradi ljubezni. Zapuščala sem svojo domovino. Bila sem izdajalka svoje države.

IGOR: Ko smo prispeli do Jamiana, je vozilo močno zaviralo. Voznik je naglo izstopil.

VOZNIK ALESSIO: Hitro, izstopite. Obstaja nevarnost, da bo za velikim ovinkom italijanska vojaška kontrolna točka. Blizu smo meje s cono A Svobodnega tržaškega ozemlja.

IGOR: In kako pridemo do Monfalcona?

GLASBENA PREKINITEV

WALTER: Po sprehodu po Krasu sta Igor in Petra končno prispela v Mofalcon , od koder se bosta odpravila v Porto Rosego .

kapitani trgovskih ladij z veseljem skrili nekaj slepih potnikov na krovu.

PETRA: Saj ni bil greh. Nekaj let prej je celo italijanski kralj pobegnil z ladjo.

WALTER: Navigacija xe traja štiri dni. Zanje xe poteka zgodnji medeni mesec ...

SONIJA: In Walter, kdaj greva na medene tedne?

WALTER (*z mimiko nakazuje pobeg*)

GLASBENA PREKINITEV

IGOR: V Pescari, kjer je pristala trgovska ladja, da bi raztovorila aurisinsko kamenje, je bilo enostavno najti prevoz do moje vasi ob vznožju Majelle. Do tja smo prišli z improviziranimi sredstvi: razmajanimi tovornjaki, volovskimi vozovi in osli.

PETRA: Igor je užival v tem, da me je strašil s tem, da bi nas lahko napadli medvedi in volkovi. To je bil zame izgovor, da ga objamem za zaščito.

IGOR: V ozadju smo videli impozantno gmoto Gran Sasso. Petri sem obljubil, da jo bom nekega dne peljal tja gor.

PETRA: Povedal mi je, da bomo z jadralnim letalom jadrali nad planoto Campo Imperatore. Kakšna čudna ideja, sem pomislila. Pomiril me je s tem, da sta to že storila pred nekaj leti ... ampak zagotovo ni šlo za romantično afero.

IGOR: Skrivnost najine ljubezni je bila vedno to, da sva se malo dražila ... Kakorkoli že, šla sva na Campo Imperatore. Z vzpenjačo, seveda.

PETRA: Tam spodaj, v senci Majelle, ni bilo nevarnosti, da bi kdo zahteval dokumente ali postavljajl neprimerna vprašanja. Bili smo varni, daleč od Gorice in njene grozne, krivične meje.

IGOR: Živeli smo dobro in zdravo pod Maielo, veliko goro, ki spominja na goro Sabotino. In presenetljivo se nam je čez nekaj let pridružil Jure, pred njim pa je vonj po ciklamah čutil že od daleč (pogleda Petro in se nasmehne).

PETRA: In ni bil sam. Žal mi je, draga Sonja (sočutno jo pogleda), ampak z Juretom je prispelo njegovo dekle iz Gorice ...

WALTER: Stavim, da je bila gospodinja svetega Ignacija ... (pogleda Sonjo) El te ga vseeno ciklamenov buzdovan ...

SONIJA: Nimaš niti enega srca. Jaz ga imam . celo zavrne kartico darovalca organov.

IGOR: Dobro, dobro, to je trenutek poezije spominov.

GLASBENA PREKINITEV

PETRA: Iz naše vasi smo spremljali razvoj zgodovine Gorice in njene meje.

IGOR: Takoj po naši nedeljski, metlarski nedelji je bila meja med Italijo in Jugoslavijo spet močno nadzorovana.

PETRA: Z uvedbo prelaza Prepustnica so se začeli prvi dovoljeni mejni prehodi, vendar so napetosti vzdolž meje ostale visoke.

IGOR: Jeseni 1953 je skoraj izbruhnila tretja svetovna vojna. Tito ni hotel izgubiti Trsta in je grozil z invazijo na Italijo. V Gorico je prispelo na tisoče vojakov, da bi varovali mejo.

PETRA (pomežikne): Se spomniš tistega časa, Walter? Se ne spomniš?

WALTER: (v zadregi) Zakaj mene sprašuješ? Ne spomnim se natančno, nisem ničesar opazil .

SONJA: Kaj hočeš, da opazim s tem ... (provokativno): Ne, ne opazim . niti ne Božja dobrot, ki jo je okoli ...

IGOR: Priznaj, Walter, priznaj, kaj si počel jeseni 1953 v najtežjem trenutku hladne vojne.

WALTER: Zakaj si me vprašal ? te stvari? Pustite me pri miru ...

SONJA: Ah, jezik si izgubil ... Kar tako naprej , Igor , kaj? To je počel , lol .

PETRA: Recimo, da je zelo pogosto hodila v kino.

WALTER: Ja, bravo Petra. Šel sem v kino ... Kaj je narobe?

IGOR: In katere filme si rad gledal?

WALTER: Kavboji, strelski spopadi, bim boom, Indijanci, takšne stvari. "Ubogi, a lepi" mi je bil res všeč ...

SONIJA: In kdo si želel biti? Maurizio Arena ali Renato Salvatori?

WALTER: Renato Salvatori ... ampak ali ste me želeli pustiti samega s to filmsko zgodbo?

SONJA: In zakaj si tako razburjena? Se skrivaš ? nekaj ?

IGOR: Resnica je, Sonja, ta tip je hodil v kino v Novi Gorici, kjer so predvajali filme brez cenzure. Nikoli ni zamudil niti enega tveganega filma. Vsak teden mi je pošiljal pismo, v katerem me je obveščal o svojem filmskem napredku ... tako rekoč.

SONIJA: Zdaj razmem, zakaj si mi vsak teden dal košaro jajc?

PETRA (zabavljeno): Kaj pa to? Kaj imajo jajca opraviti s tem?

SONIJA: Ker bi delala hrup vstopnico za kino v Novi Gorici od njegovega jugoslovanskega prijatelja Moral je plačati za to tako, da mu je kupil košaro jajc ... In s tem, ko je pojedel jajca, je xe postane dingo ...

WALTER: In kaj naj bi storil? Moral sem kupiti bodisi jajca bodisi ciklame. *(pogleda Sonjo in razširi roke)*

GLASBENA PREKINITEV

RAFFAELLA: Igor in Petra nista želela zamuditi Gorice leta 2025, leta Evropske prestolnice kulture. Nazadnje sta bila tam 20. decembra 2007. Potovala sta z vlakom po Italiji na dolgo potovanje, da bi se udeležila slovesnosti ob padcu meje.

PETRA: Takrat smo se takoj po odhodu z železniške postaje odpeljali s taksijem do trga Transalpina. Ko smo ga videli brez ograj, so nas preplavila neobvladljiva čustva. Objeli smo se in pogledali pročelje postaje. Ogromne rdeče zvezde, ki so jo tja postavili Jugoslovani, ni bilo več. Zdaj jo hranijo v mejnem muzeju.

IGOR: Na trgu Piazza Cavour smo sedeli na okrogli klopi, nekakšni marmorni cigari. In prebrali smo vgraviran napis: »Spremljevalec « pon "ljubezen ". Posvetilo, ki je bilo videti, kot da je bilo premišljeno za nas.

PETRA: Prišli smo na kosilo na Piazza Sant'Antonio, v trattorio pod križnim hodnikom, nato pa smo se sprehodili po ulici Via Alviano. Zvečer 20. decembra 2007 nas je bilo veliko in smo praznovali na trgu Casa Rossa.

Prepustnici da zadnji pečat . Iz zgodbe v zgodbo in iz leta v leto se je v tem delu sveta, v tem mestu, ki je tudi naše, vse spremenilo.

PETRA: Najpomembnejša resnica pa je, da sva se z Igorjem po vseh letih, preživetih skupaj, naučila najpomembnejšo lekcijo: da ima ljubezen svoj čas in da moraš znati čakati.

IGOR: In ta ljubezen presega vse meje sveta.

KONEC ULICE VIA MONACHE/RASTELLO

4 TRG ZMAGE

KRATICA

GLASBA

A: V nedeljo, 13. avgusta 1950, se je pridiga med jutranjo mašo v cerkvi Sant'Ignazio zavlekla. Zrak je bil zadušljiv zaradi množice vernikov, ki so nestrpnost čakali na odhod, in močnega škropljenja z ostrim kadilom. Vročina je situacijo še poslabšala. Vendar duhovnik ni imel namena, da bi je skrajšal; ravno nasprotno ...

In zdaj, dragi gledalci, na vrsti ste vi, da stopite na oder; pridite, molimo skupaj ...

GLASBENA PREKINITEV

DUHOVNIK: Molimo za prenehanje dajanja anestezije nosečnicam, kar preizkušajo v bolnišnici Maggiore v Trstu. Ora pro nobis .

VSI: Ora pro nobis .

DUHOVNIK: Molimo, da bi se rojstvo zgodilo le in vedno po Božji volji. Ora pro nobis .

VSI: Ora pro nobis .

DUHOVNIK: Molimo za ustavitev ameriških jedrskih poskusov. Ora pro nobis .

VSI: Ora pro nobis .

DUHOVNIK: Molimo, da bi ustavili trend odhoda na počitnice v gore ali na morje avgusta. Ora pro nobis .

VSI: Ora pro nobis .

DUHOVNIK: Molimo, kajti če bodo vsi prebivalci Gorice šli na počitnice, kdo bo prišel k maši tukaj v Sant'Ignazio? Ora pro nobis .

VSI: Ora pro nobis .

GLASBENA PREKINITEV

WALTER: Medtem ko je duhovnik neustrašno nadaljeval s svojo Ora pro nobis, se je od zunaj Sant'Ignazia zaslišal vse glasnejši krik. Zmeda doba postane tako, da celo duhovnik ga Moral sem ustaviti njegovo petje.

SONIJA: Tudi jaz sem bila tisto nedeljo zjutraj v cerkvi. Ko sem pogledala na trg, da bi razumela, kaj se dogaja To zmedo sem videl pri tisočih ljudi.

WALTER: V cerkev so vstopali številni verniki z druge strani meje . To je bil del tistih, ki so dali presegel cestna zapora (*poudarek*) : in nenadoma se je v templju pojavila cestna zapora sprostito bo vonj po ciklamenah ...

SONIJA: Takoj ko sem zagledala Jureta, ki je vstopil v cerkev s šopkom ciklam v roki, sem stekla v spovednico . Srce mi je hitro bilo . Upala sem, da bo Prišel sem se spovedat , kje sem bil včeraj.

WALTER: Namesto tega xe Šel je naravnost v zakristijo, da bi objel gospodinjo, svojo skrivno dekle iz Gorice.

SONJA: Kakšna bolečina ...

WALTER: In ljubezen pogosto naredi mojo Canocio drago , oprosti, Sonia ...

SONJA: Ampak kakšna ljubezen? Nož so mi dali . Zataknem se na vratih in sem nesposoben . Pojdi, batu . z golenico na stopnici spovednice in zakričal ravno takrat, ko se je vernik začel spovedovati .

WALTER: Videl sem, kako je ta moški pobegnil iz cerkve. Verjetno si imel dva repa. El zigava: tam notri xe hudič je tam notri hudič ...
(*pogleda Sonjo*) Pravzaprav imel je prav.

ne more popraviti, Walter.

WALTER: Nadaljujmo z zgodbo: mnogi so se sprehodili po ulici Via Alviano, trgu Piazza Sant'Antonio, trgu Piazza Duomo, ulici Via Rastello, kjer je bila največja koncentracija trgovin, in trgu Piazza Vittoria.

SONJA: Kdo je bil to? S trga Transalpina so prispeli v središče mesta, skozi trg Catterini, ulico Principe Eugenio, ulico Corno, ulico dei Signori, ulico dell'Arcivescovado in končno skozi stari Travnik. Cilj Jugoslovanov je bil srečati se s sorodniki, prijatelji in opraviti nekaj nakupov.

GLASBENA PREKINITEV

PETRA: Ja, točno tako. Trgovci, ki so imeli svoja vrata odprta za prihajajoči avgustovski praznik, niso mogli verjeti, da jih je preplavilo toliko strank.

IGOR: Da ne govorimo o gostilnah, ki so bliskovito izpraznile svoje sode.

PETRA: Ni bilo trgovine, ki ne bi porabila vseh zalog. Lastniki so morali odpoklicati svoje nedeljske delavce. Jugoslovani, ki so prišli iz Jugoslavije, so pokupili vse in porabili svoje omejene zaloge.

IGOR: Tako zelo, da so se mnogi zatekli k menjavi blaga: grappa in čebula v zameno za oblačila, čistila za gospodinjstvo, testenine in časopise.

PETRA: Trgovci, ki so bili zaprti, so bili vnaprej obveščeni o dogajanju in so hiteli dvigovati polkna ter se ne brez težav prebijali skozi množico. Spominjam se zgodovinske trgovine Podgornik, kjer je bilo razstavljenih veliko sirkovih metel. Izgledale so kot stražarji, ki stražijo Gorico, skoraj kot da bi izvedeli za jugoslovansko invazijo. Metle so

kupovali v velikih količinah, dokler jih ni zmanjkalo, skupaj s kadmi, otroškimi krtačami, zalivalkami in vsemi drugimi dobrotami.

na vrsti Lipizer , da se sooči s strankami. Kariraste srajce so se razprodale kot tople žemljice, prav tako jakne iz mešanice lanu.

Alesani je bila odprta v času dežurstva in je prodajala velike količine gibalgina , sode bikarbone in različnih mazil.

IGOR: Na drugi strani ulice je bil prvi lokal, ki so ga napadli, bar Manetti; poleg vina so pospravili tudi zaloge kave in mleka. Espresso in kapučino sta pritegnila pozornost moških in žensk, ki so ju srkali in zapirali oči, kot da bi želeli bolje uživati v tem zdaj že pozabljenem okusu.

WALTER: V trgovini z blagom ni bilo mogoče Toliko ljudi se je gibalo naokoli . Kose fine tkanine in ostanke so uničili in jih takoj odnesli k bližnji krojačnici Mauri, da so jim v hipu sešili oblačila, saj bi jih zvečer dal ... Moral sem biti že pripravljen.

PETRA: Trgovina z igračkami Culot je pogoltnila na ducate otrok. Izložbe so kmalu prekrili prstni odtisi in odtisi nosov; otroške oči so se na široko odprle ob pogledu na vlakce, avtomobilčke in pedalne karte. Nekatero punčke na policah so bile večje od potencialnih kupcev. Staršem je bilo mučno, da so jih odvlekli iz trgovine, a nihče ni odšel praznih rok.

IGOR: Še vedno čez cesto je pekarna in kavarna Viatori, ki se je nahajala skoraj ob hotelu Tre Corone, v velikih količinah proizvajala rogljičke in krofe.

PETRA: Nekatera dekleta so se borila za prednost v salonu Paulin, kjer so prodajala tudi lasulje. Želela so se polepšati v upanju, da se bodo ponovno srečala s svojim nekdanjim princem na belem konju ali ljubeznijo svojega življenja. V nekaterih primerih so se dejansko zgodili čudeži ...

GLASBENA PREKINITEV

SONIJA: Razen mene in tebe, Walter ...

WALTER: To je čudež , Sonja ...

SONIJA: Na primer .

GLASBENA PREKINITEV

SONIJA: Trgovina z živili Sever, galanterija Moncaro in trgovina s steklarstvom Koren so bile zadnje obiskane trgovine na ulici Via Carducci. Mnogi so bili razočarani, ko so ugotovili, da je sedež podjetja Cassa di Risparmio di Gorizia zaprt. Dala sem ... nosil je svoje stare prihranke v lirah in jih je želel čim boljše zaščititi pred kakršnimi koli rekvizicijami ali prisilnimi menjavami za dinar, jugoslovansko valuto.

IGOR: Na Velikem trgu so moški šli k Zottijevemu brivcu, drugi pa na kozarec vina v bar kina Vittoria.

se je slaščičarna Osbat izpraznila . Tudi tovarna dežnikov Poletti in cvetličarna Bandelli sta živahno poslovali: druženja s sorodniki in prijatelji je bilo treba zapečatiti z lepo rožo.

IGOR: V kmetijskem podjetju Smut so kupili semena za zelenjavo, ki je bila v Jugoslaviji redka ...

PETRA - ...ampak prav pri zlatarju De Braunizer je svoja srca zapustilo kar nekaj dam.

WALTER: Medtem ... (*simulira strel*) bum bum ... orožarna Bombi je vzbudila zanimanje lovcev. Že so pričakovali zavist, ki jo bodo vzbudili, če se bodo prijateljem pojavili z novo puško, verjetno celo boljšo od tiste v žitnicah .

PETRA: Tudi na trgu so drugo trgovino z živili osvobodili vseh sirkovih metel. Kosic, Cotar in Ursic na ulici Rastello so prodajali sandale, lakirane čevlje in gumijaste škornje. Police so ostale prazne.

IGOR: Na ulici Rastello je v skladišču Mischou pivo teklo v curkih , v trgovini Tami pa so ravno pripravljali sendviče, napolnjene s klobasami.

SONIJA: Železnino Krainer so izropali ; v Novi Gorici je bilo malo trgovin, zagotovo pa ne takšnih. Za gospodinske delavce so bili tam vijaki, sorniki in drugo orodje. Bila je temeljna veščina, enakovredna ženini sposobnosti šivanja obrabljenih oblačil in priprave kosila in večerje iz ostankov hrane.

PETRA: Mnogi otroci so doživeli eno najpomembnejših srečanj v svojem življenju: sladoled. Očarani nad sladico so pozabili polizati, sladoled pa se je stopil in jim polil roke. Klofuta staršev jih je sunkovito vrnila v prijetno resničnost.

IGOR: Ob cestah, pa tudi med sorodniki in prijatelji, so se dogajala najnenavadnejša in najbolj srce parajoča srečanja. Med nekdanjimi ljubimci, ki jih je ločila meja, zdaj pa so se oba poročila drugje, so se pojavljali prikriti poljubi in solze nostalgije. Zvečer se je, kot je bilo dogovorjeno, na tisoče Jugoslovanov, ki so prispeli v Gorico, žalostno vrnilo na mejna prehoda Casa Rossa in Transalpina.

SONIJA: Številni italijanski vojaki, ki so patroljirali po mestu v hitrih džipih, so skrbeli, da nihče ne pobegne. Spoštovati je bilo treba pakt z jugoslovanskimi oblastmi. Potrpežljivost z morebitnimi ubežniki je pomenila nadaljnje trenje na meji . V naslednjih dneh so v Benetkah prijeli nekaj Jugoslovanov .

GLASBENA PREKINITEV

IGOR: Od daleč je bila vračajoča se vojska videti kot izčrpana sila po bitki. Mnogi vojaki s puškami čez ramo in pritrjenimi bajoneti.

WALTER: Ampak to niso bile puške. (WALTER PRIME IN IZROČI SAGGININI METLI. IGRALCA JO POLOŽITA NA DESNO RAMO, ČE JE MOŽNO.)

GLASBENA PREKINITEV

PETRA: Bile so sirkove metle, na stotine in stotine sirkovih metl. Navadne metle, redka dobrina v Jugoslaviji.

IGOR: Te metle bi pometle s špartanskima jugoslovanskima domovoma, predvsem pa bi bila to nadzvočna letala, ki bi jih pilotirali otroci, preoblečeni v drzne pilote, ki bi jadrali nad Gorico in pristajali na morju sladoleda.

SONIJA: Kakšna lepa zgodba, Walter ...

WALTER: Ja, Sonja, zgodba je sladka kot sladoled , ki ti ga želim ponuditi .

IGOR: In zdaj ima Petra še zadnjo misel. Poslušajte jo.

ALESSIO: Metle so postale simbol te izjemne priljubljene pustolovščine.

RAFFAELLA: Na poti k sanjam, imenovanim Nova Gorica, Gorica, evropska prestolnica kulture.

ENRICO: In danes poskrbimo, da to niso zadnje sanje Gorice.

VALENTINA: Res je , reka časa se nikoli ne ustavi!

KONEC PREDSTAVE

